

เราพบกันจนทศวรรษจะ
จึงถามทักจากจิตซึ่งชินเคย
ความรู้สึกของฤๅกคุณเคย
อย่าหวังเลยจะเหลือแม่เชื้อไข

ฉันอาจจำความหลังครั้งเก่าเก่า
ระหว่างเรา เธอ—ฉัน ผันสทไส
เธอสร้างชนจากสองของหัวใจ
หนึ่ง—อาจไซ้ใจฉัน แต่นานแล้ว

ครันเมื่อเธอมีใครแทนใจฉัน
วิมานที่ร่วมสรรอันผ่องแผ้ว
เหลือแต่ทรากรฝากซ้ายเป็นแนว
รอยของแก้วจึงราวเลื่อนไม่เหมือนเดิม

หัวใจเหลือถูกไหม้ด้วยไฟรัก
ปล่อยนานนักที่เฝ้าแต่เพิ่ม
ความชินชาชอกช้าคอยช้าเติม
แล้วก็เริ่มเย็นลงคงเช่นนี้

ถ้าความรักมีล้นจนเกินห้าม
เมื่อเธอถามว่ามีใครบ้างไหมนี้
คงเชิดหน้าตอบไปไม่ใช่
อาจจะมี—ใครก็ได้—ไม่ใช่เธอ !

ถึง...คนเก่า
เพชรศรี บำรุงชีพ